

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 382/2024
28.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ивица Костић, адвокат из ..., против туженог Метална индустрија „Алфа плам“ АД из Врања, чији је пуномоћник Ангелина Андрејевић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1605/23 од 09.11.2023. године, у седници већа одржаној 28.02.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1605/23 од 09.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1605/23 од 09.11.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Врању П1 1128/18 од 05.10.2021. године, којом је поништено као незаконито решење туженог број ДИ ../2018 од 13.11.2018. године, којим је тужиоцу на пословима ... у РЈ ... отказан уговор о раду од 01.06.2002. године, са свим пратећим анексима (став први изреке првостепене пресуде), наложено туженом да врати тужиоца на рад и распореди на пословима ... у РЈ ..., односно на пословима и радним задацима који одговарају врсти и степену стручне спреме тужиоца (став други изреке првостепене пресуде) и обавезана тужена да исплати тужиоцу на име трошкова парничног поступка износ од 124.500,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате (став трећи изреке првостепене пресуде). Ставом другим изреке побијане другостепене пресуде, обавезан је тужени да исплати тужиоцу на име трошкова другостепеног поступка износ од 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11 ... 10/23 – други закон) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности у смислу члана 408. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог био у радном односу на неодређено време, на пословима ... у РЈ „...“. Тужени је оспореним решењем отказао тужиоцу уговор о раду због повреде радне обавезе из члана 121. став 2. тачка 5., члана 122. став 1. тачка 14. и члана 140. Колективног уговора код туженог број .. од 08.12.2017. године, која се огледа у проневери, крађи и покушају крађе имовине друштва, без обзира на вредност, као и саучесништво, зато што је 21.09.2018. године у 10,34 часова, 27.09.2018. године у 07,36 часова и 11.10.2018. године у 08,31 часова, извршио крађу имовине друштва, на начин што је без налога и противправно предавао кутије са деловима (шарнири и тесто) из радне јединице „...“ колеги ББ који их је касније износио ван круга фабрике камионима „Алфа плам“ и тиме учинио повреду радне обавезе утврђене Колективним уговором код послодавца и Законом о раду. У својој писаној изјави од 11.10.2018. године тужилац је признао повреду радне обавезе која му је оспореним решењем стављена на терет, а приликом саслушања пред првостепеним судом у својству парничне странке негирао да је извршио повреду радне обавезе на начин како му је то тужени ставио на терет, указујући да се радило о празним картонским кутијама за које му је колега ББ рекао да су му потребне за процес рада, па му их дао, при чему се изјаснио да је изјаву о признању учињене повреде радне обавезе дао тако што је написао „оно што су тражили од њега“, јер је био уплашен и застрашиван да ће последице у радном односу трпети и његова супруга, такође запослена код туженог. Решењем ОЈТ у Врању Кт 755/18 од 30.08.2019. године, одбачена је кривична пријава туженог против тужиоца АА, ББ, ВВ и ГГ, због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. у вези са чланом 33. КЗ, због непостојања основа сумње да је учињено кривично дело за које се гони по службеној дужности. У образложењу решења је наведено да је извршен увид у видео снимак, фотодокументацију и GPS руте, везано за кривичну пријаву која се тиче кретања камиона ван предвиђене руте, као и приложене отпремнице из које се једино може закључити да осумњичени јесу преносили неке кутије, али се садржина истих не може утврдити, нити је утврђено да се у њима налазио материјал који недостаје, нити су од стране лица којима је поверена провера камиона и запослених на излазу из круга фабрике, утврђене било какве неправилности.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да противно члану 228. у вези са чланом 231. ЗПП, на основу доказа приложених од стране туженог није било могуће са сигурношћу утврдити да су тачне чињенице на којима је засновано предметно решење о отказу уговора о раду тужиоца, те је правилном применом материјалног права поништено као незаконито оспорено решење туженог и истом наложено да тужиоца врати на рад и распореди на послове ..., односно на послове и радне задатке који одговарају врсти и степену тужичеве стручне спреме.

Одредбом члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05 ... 95/18 – аутентично тумачење) прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреде радне обавезе и

то ако учини другу повреду радне обавезе утврђене општим актом, односно уговором о раду.

У спору из радног односа, суд, законитост решења цени са становишта правилне примене материјалног права, повреде правила поступка и чињеничног стања из оспореног решења.

Како и по оцени ревизијског суда из утврђеног чињеничног стања не може са сигурношћу да се утврди да су тачне чињенице на којима се заснива оспорено решење, односно да је тужилац учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет и да је другостепени суд прихватио као правилан закључак првостепеног суда да се не може утврдити да је тужилац износио делове (шарнире и тесто), како је то ближе наведено у диспозитиву оспореног решења, јер током првостепеног поступка тужени није доказао да су се у предметним кутијама налазили делови чији је мањак примећен у предузећу и да је за настали мањак одговоран тужилац, то је правилна одлука нижестепених судова о основаности тужбеног захтева.

Правилном применом одредбе члана 191. став 1. Закона о раду туженом је наложено да врати тужиоца врати на рад и да га распореди на послове ... у РЈ ..., односно на послове и радне задатке који одговарају врсти и степену тужиоцеве стручне.

При том, како се одбија као неоснована ревизија туженог и наводи из ревизије нису од утицаја на другачију одлуку суда, то није неопходно даље детаљно образлагати ову пресуду применом члана 414. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић